

# Det man inte får säga om invandrare!

En väninna som alltid varit djupt engagerad mot främlingsfientlighet och rasism är upprörd över sverigedemokraternas framgångar och så säger till och med hon, detta ständigt återkommande:

"Kanske vi måste diskutera invandringen mer öppet för att inte ge dem monopol på frågan."

Och då säger jag: "Ja, det finns en fråga som vi aldrig får diskutera, att invandringen betytt mycket positivt för Sverige! Då stämplas man som naiv, snällistig och verklighetsfrämmande." Det vill jag skriva en bok om," säger jag. "Ja gör det" säger hon, och i avvaktan på denna bok om mitt Sverige så får det bli en krönika.

Jag märker ofta att det finns något slags majoritetsmissförstånd, man måste säga något negativt eller åtminstone något skeptiskt. När jag berättar hur mötet med människor från jordens alla hörn berikat mig, utvecklat mig, lärt mig att tänka i nya banor, att jag lärt mig att också förstå mig själv bättre och exemplifierar, så tittar de upp först lite förvirrat och ser sedan för det mesta glada ut och berättar något också. Nej, inte alla gör det – men flertalet!

Min älskade pappa var sängliggande de senaste åren innan han dog, 86 år gammal. Hemtjänstpersonalen bestod av grannar som kände honom sedan hans aktiva dagar men också av en man med rötter i Iran och en kvinna med rötter i Eritrea. Pappa var lyrisk, han som önskat resa när han blev pensionär, men stroke och en halvsidig förlamning begränsade honom. "Tänk att de kommit hela vägen över halva jordklotet för att ta hand om mig". Han njöt av denna resa han kunde företa genom dem och frågade ständigt och de berättade.

Jag känner så också. Mina 18 år i Rinkeby, har givit mig en plattform i livet och givit mig en kännedom om världen som jag behållit trots det var länge sedan jag flyttade. TV-bilder från Afganistan, Somalia, Iran och Irak, jag tycker mig förstå och kunna tyda koder. Jag känner mig hemma när jag möter tonårsgäng med alla färger på kalufsen och njuter på tunnelbanan av mångfalden av människor.

För 19 år sedan så längtade jag från Rinkebys förortsmiljö till skogar och hav och trähus vid kusten och så gjorde jag resan till en ort som liknade min barndoms kuststad vid vattnet, men med ett arbete där jag behöll mina kontakter med världen – jag fick både och. Nu är jag pensionär och längtar efter världen igen. Jag och min man har ställt oss i bostadskön för en lägenhet i Husby på Järvafältet – grannområde till Rinkeby – för riktigt kan man ju inte gå tillbaka i sina egna fotspår. Jag längtar och jag åker ibland till Husby och vandrar runt. Men ack så svårt det är att få komma in. Trots 6 år i bostadskön så hamnar jag sedan två år ständigt på ungefär plats 30 av ca 300 sökande. **När ska jag bli insläppt i mitt riktiga Sverige igen?**

**Carin Flemström**